

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Tomáše Langáška, soudce JUDr. Filipa Dienstbiera a soudkyně zpravodajky Mgr. Veroniky Juříčkové v právní věci žalobce: **P. Ch.**, zastoupený Mgr. Monikou Ipserovou, advokátkou, sídlem Sladkovského 505, Pardubice, proti žalovanému: **Magistrát města Pardubic**, sídlem Pernštýnské náměstí 1, Pardubice, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 2. 2020, č. j. OSA/PO-7/19/23, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové - pobočky v Pardubicích ze dne 1. 10. 2020, č. j. 52 A 43/2020 - 78,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost žalobce **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.
- IV. Ustanovené zástupkyni žalobce Mgr. Monice Ipserové, advokátce, **se přiznává** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů ve výši **6 353 Kč**, která bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení případu

[1] V záhlaví označeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil prvostupňové rozhodnutí Úřadu městského obvodu Pardubice V ze dne 4. 2. 2019, č. j. 744/2018/OIS/Fa-11, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku proti občanskému soužití dle § 7 odst. 1 písm. c) bod 4 zákona č. 251/2016 Sb., o některých přestupcích. Tohoto přestupku se žalobce dopustil tím, že dne 1. 2. 2018 kolem 21:10 hod. v Pardubicích, na ulici R. v bytě v prvním patře domu č. p. X, po předchozí vzájemné rozepři týkající se odcizení nabíječky od notebooku značky ASUS mini, fyzicky napadl nejprve fackou

do obličeje a následně ranou teleskopickým obuškem do hlavy J. O.. Tím úmyslně narušil občanské soužití jiným hrubým jednáním, za což mu byl uložen správní trest - pokuta ve výši 5 000 Kč.

[2] Žalobu proti rozhodnutí žalovaného Krajský soud v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích jako nedůvodnou zamítl. Krajský soud vyhodnotil verzi žalobce, dle které mělo dojít k jeho napadení ze strany J. O., jako nedůvěryhodnou vzhledem ke zjištěným rozporům v žalobcových výpovědích. Ze spisového materiálu vyplynulo, že žalobce v průběhu správního řízení měnil výpovědi nejen co do průběhu skutkového děje, ale též v tom, proč k napadení vůbec došlo. Naproti tomu verzi J. O. krajský soud pokládal za ucelenou a vnitřně bezrozpornou, v hlavních rysech shodnou s první verzí žalobcovy výpovědi. Z pohledu krajského soudu tedy výpověď J. O. věrně zachycovala incident, k němuž došlo mezi ním a žalobcem. Krajský soud proto dospěl k závěru, že správní orgány vycházely z dostatečně zjištěného skutkového stavu a správně vyhodnotily provedené důkazy. S ohledem na zjevnou nepřiměřenost uložené pokuty (5 000 Kč) krajský soud k návrhu žalobce snížil její výši na 2 000 Kč.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[3] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost. Měl za to, že bez doplnění dokazování nebylo možné jeho jednání považovat za přestupek proti občanskému soužití dle § 7 odst. 1 písm. c) bod 4 zákona o některých přestupcích. Dle stěžovatele nebyla naplněna formální ani materiální stránka přestupku, neboť J. O. přiznal účast na konfliktu, kterou nebylo možno hodnotit jako nutnou obranu. Dle jeho názoru nebyl v řízení dostatečně zjištěn skutkový stav věci. Stěžovatel namítal, že skutkový stav nemá oporu ve správním spisu, je s ním v rozporu a že žalovaný nesprávně vyhodnotil výpovědi stěžovatele a svědků, stejně jako fotografie předložené J. O.. Ve vztahu k výroku napadeného rozsudku, jímž došlo ke snížení uložené pokuty, stěžovatel doplnil, že jeho majetková a osobní situace, jakož i ostatní okolnosti případu, měly krajský soud vést k závěru o upuštění od uložení správního trestu.

[4] Žalovaný se ve vyjádření k podané kasační stížnosti plně ztotožnil se závěry vyslovenými krajským soudem. Odkázal také na § 43 odst. 2 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, který stanoví podmínky pro upuštění od uložení správního trestu. Z přístupu stěžovatele k dané věci (popírání viny, bagatelizace jednání atd.) je dle žalovaného zřejmé, že pro upuštění od potrestání nebyly naplněny podmínky.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[5] Nejvyšší správní soud kasační stížnost posoudil a dospěl k závěru, že není důvodná.

[6] V souzené věci krajský soud správně vycházel z toho, že ve správních řízeních se uplatňuje zásada materiální pravdy, obsažená v § 3 správního řádu, dle kterého *nevyplyvá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2.*

[7] Správní orgán tak je povinen postavit nade vší rozumnou pochybnost, že se deliktního jednání dopustil právě ten, kdo má být za přestupek postížen. Existuje-li rozumná pochybnost, tj. ne zcela nepravděpodobná možnost, že se deliktního jednání dopustil někdo jiný než obviněný z přestupku, resp. že se skutek vůbec nestal, nelze obviněného za přestupek postihnout. Jinými slovy řečeno, v řízení o přestupku se nelze spokojit s tím, že skutečnost, že se obviněný dopustil přestupku, je pravděpodobnou verzí skutkového stavu. Není-li mimo rozumnou pochybnost prokázáno, že byly naplněny znaky skutkové podstaty přestupku, nemůže být učiněn závěr,

pokračování

že byl přestupek spáchán (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 5. 2006, č. j. 2 As 46/2005 - 55, ze dne 27. 6. 2013, č. j. 7 As 145/2012 - 39, či ze dne 9. 10. 2015, č. j. 4 As 206/2015 - 39).

[8] V projednávaném případě však krajský soud dospěl ke správnému závěru, že správní orgány vycházely z dostatečně zjištěného skutkového stavu a že v řízení bylo náležitě prokázáno, že stěžovatel svým jednáním skutkovou podstatu přestupku proti občanskému soužití dle § 7 odst. 1 písm. c) bodu 4 zákona o některých přestupcích naplnil. Krajský soud v bodě 31 odůvodnění rozsudku podrobně vysvětlil, že správní orgány nepochybil při hodnocení provedených důkazů, že byla prokázána stěžovatelova vina, a tedy nebylo třeba dále doplňovat dokazování. V tomto ohledu obsahuje kasační stížnost pouze obecný nesouhlas stěžovatele se závěry krajského soudu bez konkrétnější argumentace, kterou by stěžovatel závěry krajského soudu zpochybňoval.

[9] Krajský soud v napadeném rozsudku správně konstatoval, že v dané věci proti sobě stály dvě verze konfliktu mezi stěžovatelem a poškozeným (J. O.), k němuž došlo dne 1. 2. 2018 kolem 21:10 hod. na adrese R. č. p. X, P.. Krajský soud (ve shodě se správními orgány) vyhodnotil jako ucelenou a vnitřně bezrozpornou verzi poškozeného, dle které k incidentu došlo po rozpravě mezi ním a stěžovatelem ohledně údajně odcizené nabíječky notebooku. Zprvu došlo k napadení poškozeného do obličeje rukou ze strany stěžovatele, následně teleskopickým obuškem, čímž mu bylo způsobeno krvácející zranění. Poté poškozený stěžovatele v sebeobraně krátce uchopil do kravaty ve snaze zabránit dalším útokům a následně opustil byt. Tuto verzi poškozený sdělil Policii České republiky a posléze (v nezměněné podobě) též správním orgánům. Rovněž ji ihned po incidentu shodně popsal telefonicky matce, která tuto verzi jako svědkyně potvrdila. Napadení poškozeného dokládají také dvě fotografie jeho obličeje, které byly pořízeny ihned poté, co poškozený dorazil k matce, tedy ve 22:04:17 hod. a 22:04:37 hod., a jejichž autenticita (datum, čas a záznamový přístroj) byla prokázána prostřednictvím Exif (z angl. *Exchangeable image file format*, což je specifikace pro formát metadat vkládaných do souborů - fotografií - digitálními fotoaparáty). Skutečnost, že J. O. přiznal svou účast na konfliktu (kdy ve snaze zabránit dalším útokům vzal stěžovatele „do kravaty“), neměla v souzeném případě vliv na to, že stěžovatel svým jednáním naplnil formální a materiální znaky přestupku, jak stěžovatel zpochybňoval v kasační stížnosti.

[10] Naopak průběh událostí tak, jak jej ve své verzi předestřel stěžovatel, krajský soud ve shodě se správními orgány správně vyhodnotil jako nereálný, a s ohledem na rozpory ve výpovědích stěžovatele a jeho manželky také jako nedůvěryhodný. Do úředního záznamu ze dne 1. 2. 2018 stěžovatel popsal konflikt mezi ním a J. O. tak, že vše vzniklo kvůli údajně ukradené nabíječce k notebooku. S touto skutečností měl stěžovatel poškozeného konfrontovat, načež poškozený naznačil ránu, následně měl stěžovatele začít škrtit a poté utéct z bytu. Vše se dle stěžovatele odehrálo tak rychle, že nebyl schopen útok přesněji popsat. Dne 7. 2. 2018 (o necelý týden později) pak stěžovatel v rámci podání vysvětlení do úředního záznamu uvedl, že nabíječku od notebooku v bytě našel, při konfliktu nedošlo k poškození majetku ani závažnému zranění. V řízení o přestupku stěžovatel předestřel další pozměněnou verzi, dle které poškozený (poté co se jej stěžovatel zvýšeným tónem opětovně tázal na nabíječku k notebooku) měl vstát z postele, praštit se stěžovatelem o zem, několik minut jej držet v kravatě a současně přitom rozbíjet vybavení bytu. Tuto verzi podpořila svou výpovědí také stěžovatelova manželka. Je zřejmé, že stěžovatel své výpovědi o událostech, jež se měly rozhodného dne odehrát v jeho bytě, opakovaně měnil. Krajský soud proto nepochybil v závěru, že rozpory mezi původní verzí stěžovatelovy výpovědi, kterou sdělil bezprostředně po incidentu Policii České republiky, a verzí předestřenou správním orgánům v přestupkovém řízení svědčí o nedůvěryhodnosti osoby stěžovatele a jeho výpovědi.

[11] Pokud stěžovatel v kasační stížnosti namítal, že v jeho případě byla pokuta ve snížené výši 2 000 Kč likvidační a krajský soud měl rozhodnout o upuštění od uložení správního trestu, Nejvyšší správní soud v této souvislosti připomíná, že v rámci uplatnění moderačního oprávnění dle § 78 odst. 2 s. ř. s. soud „*zřekoumá, zda nedošlo k excessu při individualizaci trestu, tedy zda a jak bylo přiblíženo ke všem specifikům konkrétního případu a zda byl v rámci zákonné trestní sankce vybrán pro pachatele takový druh trestu a v té výměře, která splní účel trestu a není zjevně nepřiměřená*“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2010, č. j. 7 As 71/2010 - 97, č. 2209/2011 Sb. NSS). Smyslem a účelem moderace přitom „*není hledání ‚ideální‘ výše sankce soudem místo správního orgánu, ale její korekce v případech, že by sankce, pohybující se nejen v zákonném rozmezí a odpovídající i všem zásadám pro její ukládání a zohledňující kritéria potřebná pro její individualizaci, zjevně neodpovídala zobecnitelné představě o adekvátnosti a spravedlnosti sankce*“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 4. 2012, č. j. 7 As 22/2012 - 23, č. 2672/2012 Sb. NSS). V rámci přezkumu napadeného rozsudku, v němž krajský soud uplatnil moderaci sankce, Nejvyšší správní soud hodnotí „*jen to, zda prvoinstanční soud nepřekročil zákonem stanovené meze tohoto uvážení, nevybočil z nich nebo volné uvážení nezneužil, či zda je jeho úvaha přezkoumatelná a logicky nerozporná*“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2013, č. j. 2 As 130/2012 - 20). Přezkum uvážení soudu je tedy v jistém smyslu podobný přezkumu správního uvážení (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2020, č. j. 6 As 266/2019 - 27).

[12] V projednávané věci krajský soud hodnotil majetkové a osobní poměry stěžovatele, přihlédl ke skutečnosti, že nedošlo k vážnému zranění ani k poškození majetku či jinému vážnému následku a dále k tomu, že stěžovatel nebyl dle výpisu z evidence přestupků dříve správně trestán. Krajský soud shledal jako adekvátní snížení uložené pokuty na 2 000 Kč, což je částka představující 125 % měsíčního zůstatku prostředků stěžovatele a jeho manželky. Nejvyšší správní soud se s uvedeným posouzením ztotožňuje a v podrobnostech odkazuje na body 40 až 42 odůvodnění napadeného rozsudku, kde krajský soud podrobně popsal úvahy, které jej k uvedenému závěru vedly. Nejvyšší správní soud tak neshledal pochybení v postupu soudu, který nepřistoupil k upuštění od správního trestu, nýbrž výši uložené pokuty moderoval.

IV. Závěr a náklady řízení

[13] Nejvyšší správní soud tak neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji podle § 110 odst. 1 věty poslední s. ř. s. zamítl.

[14] O nákladech řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Vzhledem k tomu, že stěžovatel neměl ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho obvyklé úřední činnosti nevznikly, Nejvyšší správní soud rozhodl tak, že žalobce (stěžovatel) nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti a žalovanému se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

[15] Stěžovateli byla usnesením krajského soudu ze dne 9. 4. 2020, č. j. Na 1052/2020 - 45, ustanovena zástupkyně Mgr. Monika Ipserová, advokátka. Hotové výdaje a odměnu za zastupování ustanovené zástupkyně v takovém případě platí stát (§ 35 odst. 10 část věty první za středníkem s. ř. s.). Ustanovené zástupkyni stěžovatele byla přiznána odměna (v plné výši 3 100 Kč za jeden úkon právní služby) za jeden úkon právní služby spočívající v písemném podání ve věci samé - kasační stížnosti; a dále odměna v poloviční výši 1 550 Kč za jeden úkon právní služby spočívající v podání žádosti o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti [§ 7 bod 5 aplikovaný na základě § 9 odst. 4 písm. d); § 11 odst. 1 písm. b) a d), odst. 2 písm. a) a odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif); viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 9. 2017, č. j. 8 As 17/2016 - 154, či ze dne 19. 9. 2018, č. j. 8 Azs 111/2018 - 39]. Ustanovené zástupkyni tedy náleží odměna ve výši 4 650 Kč a dále paušální náhrada hotových výdajů ve výši

pokračování

600 Kč (2 x 300 Kč) podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu. Zástupkyně stěžovatele je plátcem daně z přidané hodnoty, přiznaná částka se proto zvyšuje o výši této daně na celkových 6 353 Kč (po zaokrouhlení na celé koruny). K jejímu uhrazení byla stanovena přiměřená lhůta jednoho měsíce.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. listopadu 2021

JUDr. Tomáš Langášek
předseda senátu